

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **V.R.**, zast. JUDr. Pavlem Pokorným, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Veverkova 1343/1, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.1.2015, č.j. MV-78703-3/SO-2013, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14.2.2013, čj. OAM-76806-14/DP-2011 (dále správní orgán I. stupně), kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále zákon o pobytu cizinců), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná), a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Žalobce se žalobou ze dne 5.2.2015 domáhá přezkoumání uvedeného rozhodnutí žalovaného podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.).

[3] Nesouhlasil s tím, jak se žalovaný vypořádal s jeho námitkami uvedenými v odvolání. Připustil, že **po určitou dobu skutečně neplatil pojistné** na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, ale nikoli s jasným záměrem vyhnout se této povinnosti, nýbrž proto, že obdržel „z náhradních zdrojů“ nesprávné informace. V momentě, kdy své pochybení zjistil, závadu napravil. Navíc žalovaný v rozhodnutí uvádí, že žalobce **zrušil** živnostenské oprávnění, ačkoli ten je toliko na krátkou dobu **přerušil**. Rozhodnutí má na další osud a život žalobce zásadní a velmi negativní dopad, nebude moci nadále podnikat, což ve svém důsledku povede k likvidaci jeho podnikatelských aktivit, pozbude finančních příjmů, a proto by byl jeho návrat na Ukrajinu nereálný. Rozhodnutí žalovaného má navíc **negativní dopad do žalobcova rodinného života**, když má rodinu a děti na území České republiky či na území Ukrajiny. Stroze zdůraznil aktuální situaci na Ukrajině. Závěrem navrhl, aby krajský soud zrušil obě rozhodnutí správních orgánů a věc jim vrátil k dalšímu řízení s tím, že bude současně vyslovena povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 20.2.2015 zopakoval žalobní námitky, shrnul stručně průběh řízení před správními orgány a v ostatním v zásadě odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je v souladu se zákonem, neboť bylo zjištěno, že žalobce neplnil zákonnou povinnost související s účelem jeho pobytu na území České republiky. Tímto účelem bylo podnikání osoby samostatně výdělečně činné po celou dobu povoleného pobytu, s tím pak souvisí povinnost být přihlášen v evidenci u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (dále „OSSZ“) a odvádět zálohy na pojistném na sociální zabezpečení. Rovněž neshledal důvodnou druhou námitku, tedy fatální dopad rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce. Konstatoval, že žalobce v žádosti uvedl pouze svoji manželku s tím, že dotyčná žije na Ukrajině. O nezletilých dětech se vůbec nezmiňoval, přičemž jeho tvrzení nelze ani dohledat v informačním systému cizinců. Zpochybnil rovněž existenční závislost žalobce na příjmech plynoucích z podnikání, neboť sám žalobce v odvolání ze dne 26.4.2013 výslovně uvedl, že důvodem pozastavení podnikatelské činnosti na území České republiky byly právě nízké příjmy. Žalobní námitky neshledal důvodnými, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

[5] Pro ujasnění dílčích nepřesností v žalobě považuje krajský soud za potřebné zmínit následující skutečnosti. V žalobě je jako strana žalovaná označeno Ministerstvo vnitra České republiky, nicméně poté je výslovně uvedeno, že žaloba míří do rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, přičemž rozhodnutí je v žalobě jasně individualizováno datem jeho vydání a číslem jednacím. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2008, č. j. 4Ans 6/2007-59 „V případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je žalovaným podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s.ř.s.“), správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Z konstantní judikatury k tomuto ustanovení vyplývá, viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale zákonem. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce.“

[6] Nebylo tedy nutné vyzývat žalobce k opravě nesprávně označeného žalovaného, neboť ten je s odkazem na § 170a zákona o pobytu cizinců věcně příslušným odvolacím správním orgánem. Rovněž tak nepovažoval krajský soud za nezbytné trvat na opravě chyby v datu vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy namísto správného data vydání, kterým je 12.2.2013, uvedl sám žalovaný nesprávné datum 14.2.2013, přičemž žalobce zřejmě toto nesprávné datum převzal. Z kontextu věci je nicméně zcela zřejmé, jaké rozhodnutí bylo žalovaným v odvolacím řízení přezkoumáváno, a že o témže rozhodnutí správního orgánu I. stupně hovoří rovněž žalobce i žalovaný.

II. Skutková zjištění

[7] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[8] Dne 20.10.2011 požádal žalobce na oficiálním formuláři „o povolení k dlouhodobému pobytu“, ačkoli z kontextu případu vyplynulo, že se jedná „o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu“. O této žádosti bylo před správními orgány fakticky rozhodováno, žalobce v tomto ohledu zcela logicky žádné námítky nevznášel. K žádosti připojil zákonem o pobytu cizinců vyžadované podklady (např. výpis z obchodního rejstříku, pojistná smlouva, potvrzení o zajištění ubytování apod.). Jejich úplný výčet není nezbytný, neboť v tomto směru žalobní námítky vedeny nejsou. **Poslední povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci uděleno na období 15.12.2009 – 13.12.2011.**

[9] Žalobce k žádosti doložil potvrzení OSSZ Ústí nad Labem ze dne 17.10.2011 z něhož se podává, že žalobce nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti. Rovněž předložil přehled předpisů a plateb za rok 2010 a 2011 hrazených žalobcem jako osobou samostatně výdělečně činnou (dále „OSVČ“). Z tohoto přehledu vyplynulo, že žalobce **nebyl registrován u OSSZ v době měsíců ledna – července 2010**. Z potvrzení OSSZ Mladá Boleslav ze dne 30.11.2012 vyplývá, že žalobce byl evidován v období od 6.11.2009 do 30.11.2009, dále pak od 1.8.2010 do 31.12.2010 a od této doby je u OSSZ evidován nadále. Z potvrzení OSSZ Hradec Králové ze dne 11.12.2013 vyplývá, že žalobce svoji činnost OSVČ zahájil ke dni 3.8.2010, přičemž k datu vystavení daného potvrzení nemá splatný nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.

[10] Před vydáním rozhodnutí byl žalobce v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2000 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“) vyzkoumán o možnosti vyjádřit se ke shromážděným podkladům. Možnosti využil dne 20.12.2012, doložil doklad o tom, že doplatil chybějící částku pojistného za rok 2009, doložil doklady vystavené OSSZ - platební výměr za rok 2011 a vyúčtování za rok 2011.

[11] Součástí správního spisu jsou rovněž kopie dokladů vyhotovených OSSZ Ústí nad Labem a Mladá Boleslav, které zachycují průběh výkonu samostatné výdělečné činnosti žalobce od jejího zahájení dnem 10.11.2006. Z nich vyplývá, že žalobce oznámil zahájení samostatné výdělečné činnosti ke dni 1.6.2007 a odhlásil se z důchodového pojištění OSVČ ke dni 31.8.2007. Opětovné zahájení činnosti

oznámil od 1.11.2007, ukončení pak k 30.11.2007. Následně se přihlásil od 1.1.2008, odhlášku učinil ke dni 31.3.2008. Další oznámení o opětovném zahájení činnosti bylo ode dne 1.6.2008, ukončení ke dni 31.8.2008. Poté činnost opětovně zahájil od 1.1.2008 a odhlásil se k 31.3.2009. Poslední ohlášení opětovného zahájení samostatné výdělečné činnosti, které má již bezprostřední souvislost se žádostí žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, přičemž tato skutečnost a výsledek rozhodnutí správních orgánů je předmětem žaloby, bylo ohlášeno ke dni 16.11.2009 a ukončeno k 30.11.2009. Poté již následuje oznámení o opětovném zahájení činnosti fakticky ke dni 3.8.2010.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[12] Na projednávaný případ je namístě aplikovat níže konkretizovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Podle § 44a odst. 3, věta druhá zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a § 47 tohoto zákona.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení a zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.

V ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se uvádí, že ministerstvo dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[13] Mezi účastníky je nesporné, že **žalobci byl v minulosti povolen** dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, přičemž předmětem sporu se stalo období posledního povoleného dlouhodobého pobytu od 15.12.2009 do 13.12.2011.

[14] Z podkladů ve správním spise vyplývá, že v době posledního povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, tedy v době od 15.12.2009 do 13.12.2011, **žalobce nepodnikal jako OSVČ v době od 1.1.2010 do 2.8.2010, resp. samostatnou výdělečnou činnost fakticky nevykonával ani poslední měsíc roku 2009. Z uvedeného je zjevné, že žalobce prakticky po třetinu doby neplnil účel pobytu, pro který mu byl tento udělen.**

[15] Žalobce výše popsaný stav nezpochybnil. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a stejně tak i v žalobě, se bránil tím, že v žádném případě nechtěl porušovat zákony České republiky, nicméně obdržel nesprávné informace z „náhradních zdrojů“, neboť v rámci pobytové a pracovní problematiky cizinců neexistuje ucelený funkční informační systém. V odvolání se bránil tím, že vzhledem k onemocnění v rodině musel cestovat i na Ukrajinu, u OSSZ nebyl po určitou dobu registrován z důvodu nízkých výdělků a mylných informací, na základě nichž se domníval, že se jedná o postup legální a bez vlivu na jeho pobytový status.

[16] Správní orgány na podkladě shromážděných důkazů a žalobcem podaného vysvětlení důvodů, pro které po několik měsíců nebyl přihlášen k výkonu samostatné výdělečné činnosti a neuhrazoval platby pojistného, vyhodnotily situaci tak, že na straně žalobce se jednalo o „jinou závažnou překážku“ pobytu žalobce na území České republiky. **Žalobce se na OSSZ dobrovolně odhlásil z podnikání, ačkoli už z doby minulé byl obeznámen s tím, že pobytový status mu byl udělen právě proto, že na území republiky chtěl a měl podnikat.**

[17] Jistě by bylo možné uvážit, zda-li na straně žalobce objektivně nenastaly takové okolnosti, pro které skutečně nebyl schopen samostatnou výdělečnou činnost vykonávat. Základní námitka, kterou argumentoval žalobce ve správním řízení a následně i v žalobě, tedy že odhlášky z výkonu činnosti OSVČ učinil v dobré víře, na základě nesprávně poskytnutých informací, nemůže krajský soud přijmout jako důvod znamenající skutečně významnou a závažnou překážku, pro kterou žalobce zvolil již opakovaně popsaný postup. Žalobce sice namítal absenci uceleného informačního systému pro cizince, nicméně na území České republiky se zdržuje již od roku 2006 a jistě nejenom mohl, ale přímo měl, konzultovat své záměry a důvody opakovaných odhlášek s kompetentním pracovníkem OSSZ, od něhož by se mu nepochybně dostalo fundovaného vysvětlení. Spoléhat v tak závažné situaci, míněno okolnosti a podmínky pobytového statusu, na laické rady, bylo od žalobce přinejmenším lehkomyšlné. Za dostatečně závažné neshledal krajský soud ani vysvětlení, že žalobce vycestoval na Ukrajinu z důvodu nemoci v rodině. Tento argument uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně žádný faktický důkaz, který by umožnil žalovanému ověřit pravdivost této obrany, posoudit situaci, vážnost a charakter onemocnění, délku nemoci apod., žalobce nedoložil a bližší informace k objasnění této námitky ani netvrdil. Stejný postup zvolil rovněž vůči krajskému soudu, kterému rovněž žádné důkazy na podporu své blíže nespécifikované námitky nepředložil.

[18] Krajský soud nemá v úmyslu spekulovat o důvodech, které žalobce k odhlášení z výkonu samostatné výdělečné činnosti vedly, nicméně žalobce zásadní důvod uvedl sám. Tím důvodem byly nízké příjmy, kterých dosahoval a snaha cestou odhlášení na OSSZ alespoň ušetřit platby za povinné pojistné. Krajský soud nepřehlédnul poznámku žalovaného v tom směru, že i v letech minulých žalobce postupoval obdobně, když se opakovaně odhlašoval z evidence OSSZ, o čemž svědčí listiny obsažené ve správním spise (viz bod [11] tohoto rozsudku). Je namístě zdůraznit, že toto zjištění by nemohlo negativně ovlivnit posouzení otázky, zda-li lze žalobcově žádosti o povolení k dalšímu dlouhodobému pobytu vyhovět. Povolení k dlouhodobému pobytu se vždy vydává vázané na konkrétní účel pobytu (např. zaměstnání, studium, podnikání apod.). Stejně tak je s odkazem na ust. § 44 odst. 4

písm. h) zákona o pobytu cizinců vydáváno na dobu časově omezenou, v těchto případech je to na dobu dvou let. Je tedy logickým důsledkem tohoto ustanovení, že správní orgány jsou povinny vyhodnotit, zda-li je účel dlouhodobého pobytu plněn vždy v tom kterém období, pro které je pobyt cizinci povolen (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2015, č. j. 10Azs 249/2014-30). Nicméně jako podpůrnou informaci na dokreslení celkového pohledu na žalobcův případ nelze nevidět, že žalobce účel pobytu důsledně neplnil ani v období předchozím.

[19] K otázce provázanosti povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání a povinnosti být přihlášen u OSSZ k platbám sociálního zabezpečení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č. j. 9As 80/2011-69. „*V návaznosti na argumentaci městského soudu však nelze rovněž pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území České republiky vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.*“

[20] Obdobně se k danému problému vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.12.2014, č.j. 5Azs 119/2014-20. „*K otázce splnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu lze dále uvést, že zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplní tento účel, je na místě mu povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužit. Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je přitom třeba ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců v případě jeho udělení za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti. Nestačí mít pouze oprávnění podnikat, není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána. Podnikatelem je osoba, která samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (srov. ust. § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, či § 2 odst. 1 zrušeného zákona č. 513/1991, obchodní zákoník). Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil jen formální evidenci v příslušných rejstřících, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, ale faktický výkon podnikatelské činnosti. K výše uvedeným závěrům srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, a ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50.*“

[21] Krajský soud s přihlédnutím k aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu je zcela ve shodě se závěrem žalovaného, že žalobce účel, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt, neplnil. Z tohoto důvodu lze spatřovat naplnění obsahu pojmu **závažné překážky neplnění účelu pobytu cizinců na území republiky**, které v konkrétním případě vedlo správní orgány k rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu.

[22] Případ žalobce je případem zjevně obdobným těm, o kterých již bylo Nejvyšším správním soudem v uvedených rozsudcích rozhodováno. Rovněž v této projednávané věci bylo zjištěno, že žalobce nebyl po významnou dobu povoleného dlouhodobého pobytu za účelem podnikání evidován u OSSZ, když na předepsaném tiskopise provedl odhlášení z výkonu samostatné výdělečné činnosti a tuto skutečnost potvrdil svým podpisem, což bylo správními orgány vyhodnoceno jako

závažná překážka pobytu cizince na území České republiky, ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[23] Ani další námitce týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce (§ 174a zákona o pobytu cizinců) nemůže krajský soud přisvědčit. V žádosti žalobce uvedl jako rodinného příslušníka toliko svoji manželku a matku, obě s pobytem na Ukrajině. O žádných dětech, ačkoli je ve formuláři výslovně i tato rubrika, se žalobce nezmínil. A tvrdil-li v žalobě velmi vágně a neurčitě, že má rodinu a děti na území ČR či na území Ukrajiny, tak krajský soud nerozumí důvodům, pro které žalobce necítil potřebu podrobněji vyargumentovat a důkazně tuto námitku doložit. A to zejména proto, že je v rozporu s informacemi poskytnutými žalobcem při podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

[24] Správní orgány neshledaly negativní dopad svých rozhodnutí, když vycházely z objektivně zjištěných skutečností: žalobcova manželka dle jím uvedených informací pobývala na Ukrajině, děti žádné neuvedl a přehled výkonu činnosti OSVČ za dobu minulou nesvědčil o významných a pevných podnikatelských vazbách, které by vinou rozhodnutí o neprodloužení doby pobytu mohly být narušeny. Žalobce byl s touto argumentací správního orgánu seznámen, přesto v žalobě v tomto ohledu reagoval nepřesvědčivě a nedoložil žádné důkazy, které by osvědčovaly silné rodinné vazby na území České republiky. Žalobcem zmíněná situace na Ukrajině je jistě z hlediska lidského velmi vážná, nicméně negativní rozhodnutí správních orgánů ve věci pobytu neznamena automatickou povinnost opustit území České republiky a vycestovat na Ukrajinu. Při naplnění zákonných podmínek může svůj pobyt realizovat případně na základě jiných, v zákoně o pobytu cizinců stanovených, skutečností.

[25] Poslední námitka žalobce se týkala volby nesprávné terminologie ze strany správních orgánů (zrušil x přerušil). Tu sice žalobce mohl vnímat negativně, nicméně vytýkaná nepřesnost je zcela bez vlivu na správnost rozhodnutí a nikterak se nedotkla žalobcových zákonných práv.

[26] Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu odpovídajícím odvolání žalobce, odkázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu a své závěry dostatečně přesvědčivou argumentací objasnil. Krajský soud nepovažuje za přínosné konkrétní zjištění a závěry správních orgánů znovu podrobně opakovat, když na ně, krom již soudem řečeného, postačí odkázat, neboť se s nimi ztotožnil. Pro tento postup našel krajský soud oporu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“

[27] Správní orgány postupovaly v řízení v souladu s požadavkem zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu, tedy v souladu s ust. § 3 správního řádu. Na základě zjištěných a v tomto rozhodnutí popsanych skutečností neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[28] O nákladech řízení rozhodl krajský soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. dubna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu